

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1378/2017
25.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката Бојана Митровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 2К 331/16 од 11.04.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 838/17 од 25.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 25.01.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката Бојана Митровића, па **СЕ ПРЕИНАЧАВАЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Вршцу 2К 331/16 од 11.04.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 838/17 од 25.09.2017. године, само у погледу правне квалификације, тако што Врховни касациони суд, радње за које су оглашени кривим окривљени АА и ББ, са личним подацима као у изреци правноснажне пресуде, правно квалификује као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које применом одредаба чланова 4, 42, 45. и 54. КЗ, и то окривљеног ББ **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док окривљеном АА, изриче **условну осуду**, којом му утврђује казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређује да се утврђена казна затвора неће извршити, уколико окривљени у време проверавања од 2 (две) године, не учини ново кривично дело,

док се исти захтев за заштиту законитости у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 2К 331/16 од 11.04.2017. године, окривљени АА и окривљени ББ, оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, за које дело је суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а окривљеног ББ на казну затвора у трајању од 2 (две)

године. Истом пресудом, окривљеном ББ, изречена је и мера безбедности обавезно лечење алкохоличара, која ће се извршити у Заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, и одређено да ће иста трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, с тим да се време проведено у установи, за лечење, урачунава у казну затвора. Оштећени су упућени да имовинскоправни захтев остварују у парничном поступку. Окривљени су ослобођени обавезе плаћања паушала, а обавезани су да Основном јавном тужилаштву у Вршцу, на име накнаде трошкова кривичног поступка, исплате укупан износ од 24.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 838/17 од 25.09.2017. године, усвајањем жалбе браниоца окривљених, адвоката Бојана Митровића, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу 2К 331/16 од 11.04.2017. године, у делу одлуке о кривичним санкцијама, тако што је Апелациони суд у Београду, окривљене АА и ББ, због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, за које су оглашени кривим првостепеном пресудом, на основу одредби члана 4, 42, 45. и 54. КЗ, и то окривљеног ББ, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док је окривљеном АА, изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се утврђена казна неће извршити, уколико окривљени у року од 2 (две) године не учини ново кривично дело, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљених ББ и АА, адвоката Бојана Митровића, одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Бојан Митровић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе да су извршили кривично дело које им је стављено на терет или окривљеном ББ изрекне условну осуду или их укине у целини и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд одложи извршење правноснажне пресуде сходно члану 488. став 3. ЗКП, а уколико окривљени пре доношења одлуке о захтеву буду упућени на издржавање казне, исто прекине.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Основано бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Бојан Митровић, наводима захтева да у конкретном случају у погледу правне квалификације радњи окривљених није било места примени одредбе члана 323. став 2. ЗКП, указује да је наведеним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљених, иако је формално не означава.

Наиме, из чињеница и околности наведених у изреци правноснажне пресуде произилази да су окривљени АА и ББ као саизвршиоци критичном приликом напали службена лица (ВВ и ГГ) у вршењу послова јавне безбедности, па стога суд ове радње окривљених, за које их је огласио кривим, није могао правно квалификовати као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, будући да у изреци правноснажне пресуде није наведено да је при извршењу овог дела, службеном лицу нанесена лака телесна повреда или да је исто праћено употребом оружја, у ком случају би једино њихове радње могле бити квалификоване по ставу 2. члана 323. КЗ, на који начин је нижестепени суд повредио кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљених, на шта се основано поднетим захтевом за заштиту законитости указује.

Стога је Врховни касациони суд као основан усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, и преиначио побијане правноснажне пресуде у погледу правне оцене дела, тако што је радње ових окривљених описане у изреци правноснажне пресуде, правно квалификовао као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које је окривљеног ББ осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док је окривљеном АА изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се утврђена казна неће извршити, уколико окривљени у време проверавања од 2 (две) године, не учини ново кривично дело.

При одмеравању казне, Врховни касациони суд је имао у виду све околности из члана 54. од значаја за одмеравање казне, као правилно утврђене у редовном поступку и то на страни окривљеног АА, као олакшавајуће околности да се ради о лицу млађе животне доби, тј. да је у питању млађе пунолетно лице, да је без имовине, незапослен, да је неосуђиван, док отежавајућих околности на страни овог окривљеног, по налажењу овог суда, није било; а у односу на окривљеног ББ, као олакшавајуће околности да је релативно млад човек, отац троје деце, да је без имовине, незапослен, док је од отежавајућих околности, овај суд имао у виду да је окривљени више пута осуђиван.

По оцени Врховног касационог суда, овако изречена казна затвора окривљеном ББ у трајању од 1 (једне) године, и условна осуда изречена окривљеном АА, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 2 (две) године не учини ново кривично дело, а како је то дато у изреци ове пресуде, сразмерне су степену њихове кривице и нужне да изразе друштвену осуду за кривично дело упитању, али и довољне за остварење у члану 4. став 2. и члану 42. КЗ прописане сврхе кажњавања.

Врховни касациони суд није могао прихватити наводе захтева, да радње окривљених, описане у изреци побијане правноснажне пресуде, не представљају напад на телесни интегритет, тј. да се нису могле квалификовати као кривично дело из члана 323. КЗ, већ да би се евентуално у радњама окривљених могла стећи обележја кривичног дела из члана 322. КЗ. Ово из разлога што је за постојање кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. КЗ, неопходно да су службена лица спречена да изврше службену радњу, а што у конкретном, према изреци побијане правноснажне пресуде није случај, док је управо напад, као битно

обележје кривичног дела из члана 323. КЗ, наведен и описан у изреци побијане правноснажне пресуде, а наиме из изреке произилази да је критичном приликом ... „окривљени АА оштећеног ВВ ухватио за десну руку ..., а потом је оштећени ГГ покушао да рукама одгурне од АА оштећеног ВВ када се умешао и окривљени ББ који је кренуо ка оштећенима и ставио се у положај да ће их напасти, пришао и рукама ухватио оштећеног ГГ за обе руке, како би га онемогућио да веже окривљеног АА, али су окривљени АА и ББ савладани, везани и спроведени до полицијске станице ...“

Такође, у вези напред наведеног, не могу се прихватити као основани ни наводи захтева браниоца окривљених да у конкретном случају није било места примени одредбе члана 323. став 3. КЗ, с обзиром да оштећени, према наводима захтева, нису критичном приликом вршили послове безбедности, већ послове одржавања јавног реда. Ово из разлога што су према изреци правноснажне пресуде, окривљени оглашени кривим да су критичном приликом „напали службена лица у вршењу послова јавне безбедности“, на начин ближе описан у изреци, а што је битно обележје облика кривичног дела из члана 323. став 3. КЗ. Уз то, по налажењу овог суда, пословни јавне безбедности, обухватају читав делокруг послова и задатака, који укључују између осталог и вршење послова одржавања јавног реда и мира.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљених указује и да суд приликом изрицања казне окривљеном ББ, није правилно ценио олакшавајуће и отежавајуће околности, јер је као отежавајућу околност узео ранију осуђиваност, иако је окривљени раније осуђиван за дела која нису сродна са делом за које је у овом поступку оглашен кривим, затим да није дао никакав значај чињеници да је исти у тренутку извршења дела које му се ставља на терет, поступао у стању битно смањене урачунљивости, да су штетне последице у потпуности изостале, као и да је као отежавајућу околност, суд ценио друштвену опасност извршеног кривичног дела. Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљених указује да је суд у конкретном случају учинио повреду члана 441. став 1. ЗКП.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости се истиче и то да је окривљени АА у време извршења кривичног дела, имао ... година и ... месеци, да у време суђења није имао навршену 21 годину живота, због чега бранилац сматра да је суд био дужан да утврди његову душевну развијеност, ради евентуалне примене одредаба Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, а пропуштањем да то учини, нижестепени суд је, према наводима захтева, повредио закон на штету окривљеног. Такође, у захтеву се истиче и да је суд погрешно ценио изведене доказе, да се то посебно односи на оштећеног ГГ, који је критичном приликом поступао у цивилу и без претходног легитимисања, па стога исти, према наводима захтева, није могао имати својство службеног лица, због чега бранилац сматра да према овом оштећеном, није могло бити ни извршено кривично дело које се окривљенима ставља на терет.

Изнетим наводима, бранилац окривљених оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и

поступка који је претходио његовом доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, и то у односу на усвајајући део на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**